

— На мене! На мене! На мене! .

— Развързвай! Дай . . .

Дѣцата се хвърлиха къмъ него като звѣрчета. Очитѣ имъ бѣха широкоотворени, а устата прѣсърнали; нѣкакъвъ болезненъ огнецъ горѣше по странитѣ имъ.

Само Асѣнъ, блѣдъ като платно, не можеше да се дигне отъ мѣстото си отъ слабостъ, и само протѣгна ржка . . .

— Не щатъ ги . . . пошепна въ прѣдплачъ Илю — били много скжсани, казватъ. . .

И вързопчето се изхлѣзна изъ ржцѣтъ му

